

บทเทศน์และข้อคิด วันจันทร์ที่ 7 กันยายน 2026 (bis)

รำพึงไตร่ตรองจากพระวรสารนักบุญลูกา 6:6-11

หัวข้อ “จยยื่นมือออกมา”

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้ลี้ภัยชาวยิวหลายพันคนมารวมตัวอยู่หน้าสถานกงสุลญี่ปุ่นในลิทัวเนีย พวกเขา กำลังหลบหนีความตายและต้องการวีซ่าเดินทางผ่านญี่ปุ่น แต่หลายคนมีเอกสารไม่ครบ กงสุลญี่ปุ่นซื้อจิวเนะ ซุจิฮาระ ขออนุญาตรัฐบาลเพื่อออกวีซ่าให้พวกเขา แต่ไม่ได้รับอนุญาตตามที่ร้องขอ

วันนั้น ซุจิฮาระต้องเลือกระหว่างสองสิ่ง: “จะรักษากฎไว้ แล้วปล่อยให้คนตาย หรือยอมเสี่ยงเพื่อรักษาชีวิตมนุษย์?”

ในที่สุด เขาหยิบปากกาขึ้นมา เขียนวีซ่าด้วยมือครั้งแล้วครั้งเล่า ช่วยให้ครอบครัวหลายพันชีวิตมีทางหลบหนี มือข้างเดียวที่ถือปากกา กลายเป็นมือที่ช่วยคนหลายพันคนจากความตาย

วันนี้ ในศาลาธรรม พระเยซูเจ้าทรงพบชายคนหนึ่ง “มือลีบข้างขวา”

พระวรสารไม่ได้บอกว่าเขามีชื่ออะไร ไม่ได้บอกว่ามือของเขาลีบมาตั้งแต่เกิดหรือเกิดจากอุบัติเหตุ แต่สำหรับคนทำงาน มือขวาคือเครื่องมือหาเลี้ยงชีพ มือที่ลีบจึงอาจหมายถึงรายได้ที่หายไป, ศักดิ์ศรีที่สูญเสีย, ครอบครัวที่เลี้ยงดูได้ยาก, และความรู้สึกว่าตนเองเป็นภาระของผู้อื่น แต่ดูเหมือนว่าไม่มีใครสนใจความทุกข์ของเขา พวกธรรมจารย์ไม่ได้มองชายคนนั้นเพื่อถามว่า “เราจะช่วยเขาได้อย่างไร?” พวกเขา มองเขาเพื่อใช้เป็นกบฏจับผิดพระเยซูเจ้า

ในสายตาของพระเยซูเจ้า เขาเป็นมนุษย์ที่กำลังทุกข์ แต่ในสายตาของพวกธรรมจารย์ เขาเป็นเพียง “หลักฐานในคดี”

นี่คืออันตรายของศาสนาที่ไม่มีความรัก—เราสามารถรู้จักทุกข้อ แต่ลืมคนที่ภักดีนั้นมีไว้เพื่อรับใช้

“จงลุกขึ้นมายืนตรงกลาง”

พระเยซูเจ้าตรัสกับชายมือลีบว่า “จงลุกขึ้นมายืนตรงกลาง”

ประโยคนี้น่าทึ่งมาก คนที่เคยนั่งหลบอยู่ข้างหลัง, คนที่อาจพยายามซ่อนมือพิการ, คนที่ไม่มีใครเห็นความสำคัญ, พระเยซูเจ้าทรงเรียกเขาให้ออกมายืนตรงกลาง

พระองค์กำลังบอกทุกคนว่า “หยุดมองกฎสักครู่ แล้วมองดูมนุษย์คนนี้”

บางครั้งปัญหาของเราไม่ใช่เราไม่มีตา แต่คือเรามองผิดจุด

เรามองว่าพิธีกรรมเรียบร้อยหรือไม่ แต่ไม่ได้มองว่าคนยากจนได้รับการต้อนรับหรือไม่

เรามองว่าใครแต่งกายไม่เหมาะสม แต่ไม่ได้มองว่าเขาแบกความทุกข์อะไรเข้ามาในวัด

เรามองว่าครอบครัวของเขาไม่สมบูรณ์ แต่ไม่ได้ถามว่าเขาพยายามรักษาความเชื่อไว้เพียงใด

เรามองข้อผิดพลาดของคนหนุ่มสาว แต่ไม่เคยถามว่าเหตุใดเขาจึงรู้สึกว้าพระศาสนจักรไม่มีที่สำหรับเขา

พระเยซูเจ้าทรงเรียกคนชายขอบให้มายืนตรงกลาง เพราะหัวใจของพระเจ้าอยู่ใกล้ผู้ที่กำลังบาดเจ็บเสมอ

“ควรทำดีหรือทำชั่ว?”

พระเยซูเจ้าทรงถามว่า “ในวันสัปดาห์โต ควรทำดีหรือทำชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือทำลาย

ชีวิต?” แน่นอนว่าทุกคนรู้คำตอบ แต่ไม่มีใครตอบ เพราะถ้าตอบว่า “ควรทำดี” พวก

เขาต้องยอมรับว่าพระเยซูเจ้าทรงทำถูกต้อง ชายมือลีบไม่ได้กำลังจะตาย เขาน่าจะรอถึง

วันรุ่งขึ้นได้ แต่พระเยซูเจ้าไม่ทรงถามว่า “เขารอได้ไหม?” พระองค์ทรงถามว่า “ในเมื่อเราทำความดีได้วันนี้ ทำไมต้องปล่อยยให้เขาทุกข์ต่อไปอีกหนึ่งวัน?”

บ่อยครั้งเราไม่ได้ปฏิเสธความดี เราเพียงเลื่อนมันออกไป

“ไว้พรุ่งนี้ค่อยขอโทษ”

“ไว้มีเวลาค่อยไปเยี่ยมคนป่วย”

“ไว้พร้อมกว่านี้ค่อยช่วยคนยากจน”

“ไว้คนอื่นเริ่มก่อน เราจึงค่อยเปลี่ยนแปลง”

แต่ความรักที่ถูกเลื่อนออกไป อาจกลายเป็นความรักที่ไม่เคยเกิดขึ้นเลย

เราไม่รู้ว่เรามีวันพรุ่งนี้หรือไม่ เรารู้เพียงว่า วันนี้มีคนหนึ่งยืนอยู่ต่อหน้าเรา และเราสามารถทำความดีแก่เขาได้

โลกที่มีมือแข็งแรง แต่ไม่ยอมยื่นมือ

โลกของเราวันนี้มี “มือ” ที่ทรงพลังมาก

มนุษย์ใช้มือสร้างเทคโนโลยีที่ติดต่อกันได้ทั่วโลก แต่บางครั้งกลับไม่ยอมจับมือคนในครอบครัว

เราใช้มือพิมพ์ความคิดเห็นได้ในไม่กี่วินาที แต่บางความคิดเห็นทำลายคนคนหนึ่งไปตลอดชีวิต

เราใช้มือเลื่อนดูความทุกข์ของผู้ประสบสงคราม ผู้ลี้ภัย และผู้ประสบภัยธรรมชาติ แล้วก็เลื่อนผ่านไปดูเรื่องอื่น

มือของเราไม่ได้ลืบทายกาย แต่มันอาจลืบทายเพราะความเฉยชา

พระเยซูเจ้าจึงไม่ได้ตรัสกับชายคนนั้นเพียงคนเดียว พระองค์กำลังตรัสกับเราทุกคนว่า
“จงยื่นมือออกมา”

ยื่นมือเพื่อให้ภัย, ยื่นมือเพื่อประคองผู้ล้ม, ยื่นมือเพื่อหยุดการนินทา, ยื่นมือเพื่อลงคะแนนหรือทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์, ยื่นมือเพื่อเขียนข้อความให้กำลังใจ แทนข้อความที่ทำร้าย, ยื่นมือเพื่อแบ่งปันสิ่งที่เรามีแก่ผู้ขาดแคลน, เพราะมือที่ไม่ยื่นออกไปหาใคร ในที่สุดอาจกลายเป็นมือที่ลืบทายจิตวิญญาณ เมื่อพระศาสนจักรมองแต่กฎเกณฑ์เคร่งครัด แต่มองไม่เห็นความเป็นคน

พระวรสารตอนนี้ยังท้าทายพระศาสนจักรอย่างตรงไปตรงมา

กฎระเบียบมีความสำคัญ เพราะช่วยคุ้มครองความเชื่อ ความยุติธรรม และความเป็นระเบียบ แต่เมื่อเรารักหากฎจนลืมนัยของกฎ เราอาจกลายเป็นเหมือนพวกธรรมาจารย์

วัดอาจเปิดประตูตรงเวลา แต่หัวใจของชุมชนอาจปิดอยู่

เราอาจประกอบพิธีอย่างถูกต้องทุกประการ แต่คนยากจน ผู้พิการ ผู้สูงอายุ คนต่างศาสนา ครอบครัวที่มีบาดแผล หรือผู้ที่เคยทำผิด อาจรู้สึกว่ตนไม่มีที่ยืน

เราอาจถามว่ “บุคคลนี้มีสิทธิได้รับอะไรบ้าง?” แต่พระเยซูเจ้าอาจกำลังถามว่

“เราจะช่วยเขาให้กลับมามีชีวิตได้อย่างไร?”

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระศาสนจักรต้องยกเลิกกฎหรือเรียกทุกสิ่งว่าถูกต้อง แต่หมายความว่า กฎของพระศาสนจักรต้องรับใช้ความรอดของมนุษย์ ไม่ใช่เปลี่ยนมนุษย์ให้เป็นทาสของระบบ

การอภิบาลที่แท้จริงไม่ใช่การลดมาตรฐานของพระวรสาร แต่คือการเดินเข้าไปช่วยคนให้สามารถลุกขึ้นดำเนินชีวิตตามพระวรสารได้ ใครกันแน่ที่ต้องได้รับการรักษา?

ตอนเริ่มเรื่องพระวรสาร ดูเหมือนว่ามีคนป่วยเพียงคนเดียว คือชายมือลีบ

แต่เมื่อเรื่องจบ เราพบว่า มีผู้ป่วยสองกลุ่ม:

ชายคนนั้นมีมือลีบ ส่วนพวกธรรมาจารย์มีหัวใจลีบ

ชายมือลีบยอมลุกขึ้น ยอมออกมายืนตรงกลาง ยอมเปิดเผยส่วนที่พิการของตน

และเมื่อเขาเชื่อฟังพระเยซูเจ้า มือของเขาก็หายเป็นปกติ

ส่วนพวกธรรมาจารย์ไม่ยอมรับว่าหัวใจของตนป่วย จึงออกไปปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรกับพระเยซูเจ้า

นี่คือเรื่องราวสอนใจอันน่าเศร้า: พวกเขาไม่ยอมให้พระเยซูเจ้ารักษาคนในวันสัปดาห์โต แต่กลับวางแผนทำร้ายพระเยซูเจ้าในวันสัปดาห์โต พวกเขาโกรธที่พระองค์ทรงทำความดี แต่ไม่โกรธความเกลียดชังในหัวใจตนเอง

วันนี้ พระเยซูเจ้าทรงหันมาหาเราและตรัสว่า “จงยื่นมือออกมา”

บางทีพระองค์ไม่ได้ต้องการเห็นมือที่สมบูรณ์แบบ พระองค์ต้องการให้เรายื่นมือที่บาดเจ็บ มือที่เคยทำผิด มือที่เคยปิดกั้นแน่น มือที่เคยผลักไสผู้อื่น ออกมาให้พระองค์ทรงรักษา ชายในพระวรสารไม่ได้รอให้มือหายก่อนจึงยื่นออกมา เขายื่นมือที่ลีบออกไปตามสภาพ และขณะที่เขายื่นออกไป มือของเขาก็กลับเป็นปกติ

เราไม่ต้องรอให้ตนเองพร้อมจึงเริ่มทำความดี ไม่ต้องรอให้ร่ำรวยจึงแบ่งปัน ไม่ต้องรอให้ศักดิ์สิทธิ์จึงให้อภัย ไม่ต้องรอให้ไร้บาดแผลจึงช่วยรักษาผู้อื่น จงยื่นมือออกมาตามสภาพที่เราเป็น แล้วพระหรรษทานของพระเจ้าจะทำการที่เราไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง ซุจิฮาระยื่นมือออกไปหิบบปากกา และมือนั้นช่วยคนหลายพันชีวิต

วันนี้ มือของเราอาจไม่ได้ถูกเรียกให้ช่วยคนหลายพันคน บางทีพระเจ้าทรงขอเพียงให้ช่วยคนหนึ่งคน ให้อภัยหนึ่งคน รับฟังหนึ่งคน หรือพาคนหนึ่งคนกลับมาพบความหวัง และสำหรับคนคนนั้น มือของเราอาจเป็นมือของพระเยซูเจ้าเอง

โลกไม่ได้ขาดมือที่แข็งแรง แต่ขาดหัวใจที่สั่งให้มือนั้นยื่นออกไปช่วยผู้อื่น

ขอพระเยซูเจ้าทรงรักษา ไม่เพียงมือที่อ่อนแรงของเรา แต่โดยเฉพาะหัวใจที่อาจกำลังลีบเพราะกฎเกณฑ์ อคติ ความกลัว และความเฉยชา เพื่อเราจะกล้ายื่นมือออกไป ทำความดี และช่วยชีวิตในวันนี้ อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ - เจ้าอาวาสวัดเชนต์จอห์น ลาดพร้าว กรุงเทพฯ